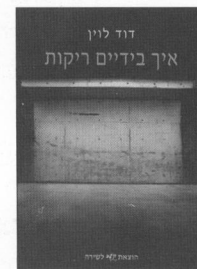

דלים

איך בידיים ריקות

דוד לוינ. איך בידיים ריקות.
שירה. הוצאת קשב לשירה.
48 עמ'. 2011.

ירה זו מאופיינת בחשיבה אסוציאטיבית שמשחזרת הרגשות בעקבות חוויות פרטיות לחלוטין. מעין מונולוג פנימי בזרם תודעה, בשטף, שאיננו נמסר במגמה מבארת את ההרגשה. הרצון הוא לתת לקורא צוהר אל פנים לב הכותב, ולתת לו אפשרות-שיתוף. ההיגיון הוא נסיבתי, רצף המתרחש כפוף לתחושות. שורה מובילה אל שורה. יש למשורר נמען, לעתים יהיה זה הוא עצמו. ישנו דיאלוג. מול הכותב נמצאת ישות, ונחוצה תגובה והתערבות, אפילו שהן משוערות, ורטואליות, ספקולטיביות.

תחושת הרצף איננה נעצרת, גם לא מול המילים: "עכשיו גמגום ודמעות ופה חצי פתוח" (עמ' 14). חוויות נעימות וחוויות מסובכות נמהלות באותה הלשון, באותו המקצב, באותה פרסודיה. לעתים ניכרת איזו הפסקה, כמו כזו שמבקשת לשאוף אוויר, אך אחרי אתנחתא קלה נמשך הרצף. הדיבור נוטה לחזור על עצמו, להדגשה, להבלטת איזו נימה אובססיבית, נשנית. (עמ' 8): "החלום חוזר על קוצים וברקנים

/ ולא עזר שידול ולא עזרו תחינה וחנופה / לא עזרו דברים שאדם אינו עושה אלא אם כן חייו על בלימה. / החלום סירב בשורש העניין לגעת. / החלום רק אמרתי. אמרת. אמרתי. אמרת. אמרתי. / וגם אז, רק אמרתי אמרת. / וידעתי שמכל מה שהיה חיינו, / מכל מה שיהיה חיי וחייך / לא תיאר אהבה. / יישאר רק אמרתי. אמרת. אמרתי אמרת. אמרתי אמרת."

אותה טרמינולוגיה נמצאת גם בשיר בעמ' 9: "אתה יכול שוב לבעור בי? / לבעור בי כמו שבערת / לא לשרוף בי / אתה יכול? / אתה יכול שוב לרקוד בי? / לרקוד בי כמו שרקדת / לא למעוד בי / אתה יכול? אתה יכול? / אתה יכול לחלום בי? / לדעת תשוקה ותום בי? / מדי יום, מדי יום בי? / להקיץ בי לפעום בי? / מדי יום בי? / אתה יכול? / תגיד לי. תגיד בי / אני רוצה לשמוע את קולך / לראות את מבטך, מגע ידך - / אומרים לי אומרים בי. / אתה יכול? אתה יכול? / תגיד לי, תגיד לי. / לא סחור סחרחך תגיד לי, / פניך בפני תגיד לי."

המילים והתבניות החוזרות, המשקל, הרצף וההפסקות, המקצב, התבניות, רקמת הלשון, צפיפות הנטל האובססיבי, כל אלה משרתים את האווירה הרגשית, והיא מבטאת היגד תחושותי אמין.

עמ' 14 - ג: "תני לי להכנס / גם אם הפל לא מי יודע מה. / תני לי להיות במקום שהייתי. / אל תבקשי, אל תגיד לי ללכת. / לא אלך גם אם אבטיח. / גם אם אשבע. תני לי להכנס. להיות בחיקך. לקרוב לשנתך. / יהיה המשך לחלום / גם אם הכל לא מי יודע מה."

דוד לוינ מתחיל, מן השיר הראשון, איזה מסע בתוך חלום, אתו הוא מהלך בתוך השירים, מדי פעם הוא מזכיר את ההליכה והיציאה מתוך החלום הפרטי. החלום הוא מקור מניב פירות יצירתיים, ממנו פורצות התובנות. החלום הוא חבר נפש, פותחים בפניו את תחושות הפנים. זהו ידיד לילי שמסדר את היום הבא והיממה והחיים. ידיד מסור ולא מאכזב. יש התהלכות בריאליזם היומיומי, שהוא קשה ומאתגר, ונמדד מול יחס של זולת ושל קירבה, לרוב זאת נמנעת בשם קוד - רחל, ויש איזו סטייה להגות וניתוח פנימי. כאן, הכתיבה מסתרבלת במילים, מתבלבלת בתוך הלבטים ונותנת תחושת כאוס רגשי. על תחושות אלו אני אוהבת את השירה הזו.

"שמו חלום / והוא בא כנדרש / והוא מסור והוא ענייני. / כבוד גדול אתה עושה לי / חלומי חלמי חלומי, / טופחים הכל על שכמו / מבבלים שמו. / עשה יום זה יומי / עשה בי יממה / עשה בי חלומי שעה / ביתי ביתך חלומי / מבקשים מדברים הכל על לבו / מבבלים שמו / וחלום עושה רק מה שהוא יודע לעשות / והוא מסור והוא ענייני" (שורה ארוכה א' - עמ' 35).

לביא צרפתי